

References

1. Міжнародне публічне право: підруч. / В.М. Репецький та ін. Київ: Вид-во «Знання», 2012. 437 с.
2. Про міжнародну цивільну авіацію: Конвенція ІКАО від 07 груд. 1944 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_038 (дата звернення: 20.03.2020).
3. Повітряний кодекс України від 19 трав. 2011 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3393-17> (дата звернення: 20.03.2020).
4. Про державний кордон України: Закон України від 04 лист. 1991 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1777-12> (дата звернення: 20.03.2020).
5. Про затвердження положення про використання повітряного простору України: постанова Кабінету Міністрів України від 06 груд. 2017 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/954-2017> (дата звернення: 20.03.2020).

УДК 347.824.4(043.2)

Діль Ю.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Похиленко І.С., к.ю.н., доцент

СТРАХУВАННЯ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Починаючи розгляд нашої теми, слід відзначити, що на сьогодні регулювання відносин, пов'язаних із страхуванням цивільної авіації набуває дедалі більшого значення.

Авіація – це діяльність юридичних осіб будьякої організаційно-правової форми, спрямована на створення умов та використання повітряного простору людиною за допомогою повітряних суден та інших літальних апаратів [2, с. 17]. Саме у зв'язку з високим розвитком авіації виникає потреба в належному її правовому регулюванні та контролі.

Доцільно сказати, що на сьогоднішній день, страхування цивільної авіації є невід'ємним елементом нашої поїздки, мається на увазі, збереження життя, майна, транспортного механізму та інше. Ми задалегідь оплачуємо страховку, що дає нам впевненість, внаслідок виникнення непередбачуваних чи нещасних ситуацій, ми отримаємо допомогу чи компенсацію. В Україні страхування цивільної авіації є обов'язковим. Даною діяльністю займаються страхові компанії, що входять до Авіаційного страхового бюро [1, с. 23].

Необхідно згадати про те, що необхідним страхування цивільної авіації є для: учасників екіпажу та авіаційного персоналу; суден авіаційного транспорту; пасажирів авіатранспорту; повітряного перевізника і виконавця повітряних робіт щодо відшкодування збитків, заподіяних пасажиром, багажу, пошти, вантажу, прийнятим до перевезення, іншим користувачам повітряного транспорту та третім особам.

Слід вказати, що особою, що здійснює страхування є авіаційний перевізник, який вправі здійснювати пасажирські та вантажні перевезення [3, с. 105].

Страховий ризик – це певна подія, у разі якої здійснюється страхування, що пов'язана з повною втратою або пошкодженням авіатранспорту під час управління, у повітрі чи на землі.

Страховим випадком вважається подія, що призвела до повної втрати повітряного транспорту чи псування окремих його складових елементів, частин під час управління, у повітрі чи на землі і внаслідок чого у особи, яка здійснює страхування цим видом транспорту з'являється обов'язок здійснити страхове відшкодування.

Вирізняють такі страхові випадки:

1) загибель повітряного судна. Тобто втрата чи несправність повністю всіх складових елементів, частин повітряного транспорту, які здійснювали функцію польоту;

2) зникнення судна безвісти. Повітряний транспорт вважається зниклим, якщо він унаслідок здійснення польоту не прибув у пункт призначення, і заходи, пов'язані з його розшуком не дали жодних результатів;

3) втрата авіатранспорту, яка виникла внаслідок непридатної посадки у певну місцевість;

4) цілковите руйнування авіаційного транспорту [4, с. 216].

У договорі необхідного страхування особа, що здійснює страхування повинна зазначити особу, яка отримає страхове відшкодування.

Якщо страховий випадок настав, особа, що страхує зобов'язана повідомити про цю подію і дати страховку.

Слід згадати й про правове забезпечення авіаційного страхування, яке регламентується як міжнародним, так і національним законодавством.

Тобто страхування авіатранспорту базується на нормах міжнародних угод та конвенцій, членом яких є Україна.

До основних конвенцій, що регулюють відносини у сфері страхування цивільної авіації відносяться Варшавська конвенція (1929 р.), Гаазький протокол (1955 р.), Гвадалахарська конвенція (1961 р.), Римська конвенція (1952 р.), а також Монреальська конвенція (1999 р.).

До основних законодавчих актів слід віднести Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. та Закон України «Про страхування» від 07 березня 1996 р. Необхідно відзначити, що враховуючи погляди міжнародного законодавства, що більш необхідною є відповідальність повітряного перевізника перед пасажирами та іншими учасниками авіатранспорту.

Отже, виходячи з вищевказаного можна зробити висновок про те, що авіаційне страхування цивільної авіації є важливим елементом у регулювання відносин, пов'язаних зі страхуванням авіаційного

транспорту. Слід сказати, що страхування літальних апаратів має особливе значення для покриття збитків, заподіяних внаслідок страхової події. Необхідно, щоб особа, яка здійснює страхування звертала особливу увагу на умови процесу страхування, і цим самим забезпечувала інтереси осіб у разі настання страхових ризиків.

Література

1. Бігдаш В.Д. Методичні рекомендації щодо забезпечення самостійної роботи студентів з дисципліни «Страхування». Київ: МАУП, 2016. 53 с.

2. Похиленко І.С. Поняття авіаційної діяльності. *Юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*. 2019. № 3. С. 15-19.

3. Руденко Л.С., Ротова Т.А. Страхування: навч. посібник. Київ: Київ. нац. торг.-екон. ун-т, 2001. 400 с.

4. Осадець С.С., Артюх Т.М., Гаманкова О.О. Страхові послуги: підруч. Київ: КНЕУ, 2007. 464 с.

УДК 347.82:656.7(043.2)

Діль Ю.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Поліщук І.В., старший викладач

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК АВІАЦІЙНОГО ТРАНСПОРТУ В УКРАЇНІ

Авіаційна галузь є однією з базових галузей економіки, що створює необхідні передумови для задоволення потреб населення у наданні авіаційних транспортних послуг та розвитку бізнесу. Та на сьогоднішній день авіаційна транспортна галузь України в цілому задовольняє лише основні потреби населення та економіки в перевезеннях за обсягом, а не за якістю. Разом з тим, спостерігається гостра конкурентна боротьба між державами за домінування на світовому ринку надання транспортних послуг. З таких реалій однією з найважливіших умов забезпечення конкурентоспроможності є саме інноваційний розвиток, що сприяє укріпленню позицій на світовому ринку [1, с. 256], зокрема, у сфері авіаційних послуг.

Стратегічною метою розвитку авіатранспортної галузі в Україні є, зокрема, задоволення потреб її інноваційного розвитку. Досягнення цієї стратегічної мети може бути забезпечено завдяки ефективному розвитку конкурентного середовища у транспортній галузі, досягненню передового рівня техніки і технологій, посиленню уваги до соціальних і економічних факторів [2, с. 31].

Сучасний розвиток авіаційного транспорту країни повинен враховувати не тільки необхідність адаптації до стандартів ЄС, технічних